

Apgava

Ka mona akīs sosmēga i anuo, bova bolvakasis. Vēdo netīčiuoms sosētēkuov dērvuo – uns muni išratavuojē nu dēdēlē ēšgoustē: vaikoitē bova baimetou i kanala. Aš tēik baisē bijuoju, ka ēr pluonēmā bova pradiejē geltē.

Onkstiau nebūčiuo pavuožuoju, ka tas ni velniou nepasabnos vaikūtis galietom būtē tuoks atvuožnos ēr užstuoťē merga. Nu tuo čiesa vēdo dobēltā pradiejuov vēins ontra ganītē akims.

Vēina švēnta dēina, ka aš tebrožavaus luovuo, pru pravēra mona kombarē longieli iliekē puopierinis uorlaivielis. „Da poikiau! – pavuožuoju. – Kas če besugalvuojē so monēm pasizbitkietē!?!“ Jau žadieju tou puopiergali ēšmeste, bet patiemēju, ka uns īr primakaliuots. No kāp kitēp – laišks... Ajerou! Tas majednos blaiviu akiu vaikis pakvēitē sosētēktē.

I bovusi Vēišniauskienēs kēimā nubiegau ristiuoms unt čiesa, bet anuo da nebova. Psisimetiau pri senuos škiunalēs kerties, ka cions netrauktom, ēr morksau, kramē nolēdusi. Tik plast monēi ont petēis... Bet ne anuo ronkelē – ousē laps.